

Biblická čtení:

INVOCAVIT - Až mě bude volat, odpovím mu. (Ž 91,15)

1Mojžíšova 2,15-17; 3,1-7: Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojechl, propadneš smrti.“ Nejzchytřejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: ‚Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.‘“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nahí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.

Římanům 5,12-19: Skrže jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrže hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. Hřích byl ve světě už před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon. Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrnula mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu. A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění. Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrže jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrže jednoho jediného, Ježíše Krista. A tak tedy: Jako jediný provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými.

Matouš 4,1-11: Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: ‚Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen!‘“ Ježíš mu pravil: „Je také psáno: ‚Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.‘“ Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: ‚Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘“ V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.

Křesťanský půst

Jak se cítíme na počátku postní doby? Unaveně, v nenaladě, přepracovaně, zaujatě důležitými úkoly, možná vyčerpaně a slabě, v obavách různého druhu? Anebo se cítíme výborně, daří se nám? Ať už je to jakkoli, nenuťme se být náhle, protože je postní doba, vzornými. Otevřme se Pánu Bohu takoví, jací jsme, nepřetvařujeme se před ním, on nás přijme a vyslyší právě takové, jak se cítíme.

Jak vnímáme postní dobu? Vyrušuje nás z našeho nastaveného a dodržovaného životního stylu? Nebo jsme rádi, že s postní dobou se dostavuje pomoc, předěl, abychom si v životě zase jednou zkontrolovali a případně přenastavili priority ve svém životě, v životě náboženské obce a možná i celé církve podle Božího slova?

Půst je příležitostí rozvíjet v sobě citlivost pro potřeby druhých. Nejde jen o to soustředit se výhradně na sebe, stanovovat si nějaké náboženské výkony, nebo i jen zakazování si něčeho po určitou dobu. A pokud se něčeho rozhodneme po určitou dobu zřeknout, cílem není zhubnout, začít běhat, omezit kouření či alkohol, ale výsledek zřeknutí se něčeho má nás přivést

k myšlení na Pána Boha. Postní čas je příležitostí více myslet na Ježíše Krista, na jeho cestu utrpení. On na nás myslel a přijal pro nás nezměrně těžký úděl - kříž utrpení, který nám přináší spásu.

Satanova pokušení Ježíšovi se jeví průhledná, že se zdá vcelku samozřejmé, že v nich Ježíš nepodlehne. My bychom v nich přeže jistě také nepodlehli. Podobně se jeví lákání hada v ráji. Jak na to mohla Eva s Adamem naletět? Jsou to však modelové situace, které potkávají i nás. Pokušení přicházejí, ať už se nám dobře daří (jako se dařilo Adamovi a Evě), nebo jsme vyčerpaní (jako byl Izrael 40letým putováním pouští a vyhladovělý a zeslabený Ježíš). A nebývá jen jedno, ale bývá jich víc.

Satan, záhadný pokušitel se snaží svými nástrahami narušit a rozbít důvěrný vztah člověka k Bohu. Ono zosobněné zlo dokáže své úklady dobře zamaskovat. Kolikrát si po letech říkáme, proč jsem se nechal, nechala do toho či onoho jednání, rozhodnutí přemluvit? Proč jsem se nespolehla na Boží slovo, na modlitbu, na vedení Božím Duchem či příkladem Ježíšovým, ale vrhla jsem se do toho po hlavě, radila se jen s lidmi, často se jen vydávajícími za mé přátele, anebo jsem se rozhodla, protože jsem vlastně tomu pokušení podlehnout chtěla. Zlákalo mě. Viděla jsem jen to, co jsem chtěla – vypadalo to všechno vábně a dobře; zdálo se mnohdy i rozumně. Jsme totiž mnohdy pokoušeni dělat dobré věci špatnými způsoby. Jsme lákáni dělat dobré věci pro špatné důvody. Jako Eva s Adamem viděli strom s plody dobrými k jídlu (žádost těla), strom lákavý pro oči (žádost očí) a strom slibující vševědoucnost (pokušení lidské pýchy). Všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa (1J 2,16). Jinými slovy, místo aby se před námi otevřel život plný nových možností, změní se zahrada Eden v úhor. Vztahy lásky, důvěry a pokory se promění v nepřejícnost, namyšlenost, sebeobdiv.

Naštěstí v čem jsme v Adamovi a Evě podlehli, nad tím můžeme v Kristu vítězit. Ježíš zvítězil nad pokušitelem. Nenechal se ovládnout tělesnou slabostí (žádostivostí) a neproměnil kameny v chleba. Nepodlehli lidské namyšlenosti, když odmítl být povolán mesiášem na základě zázračné záchrany. Odolal pohledu na moc a slávu pro sebe, a proto se nesklonil před satanem.

Z dnešního evangelia vystupuje zřetelně, že Ježíš překonal všechna pokušení poslušností Pána Boha. Je tak jeho příklad jediným správným návodem k překonávání pokušení pro nás. Kéž to včas rozpoznáváme a Pána Boha více netestujeme.